

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 348/2019
23.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран М. Јанићијевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Београд, Полицијска управа Косовска Митровица, са седиштем у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2419/18 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној 23.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2419/18 од 20.09.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1080/16 од 10.01.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 394.748,96 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2419/18 од 20.09.2018. године, преиначио пресуду Основног суда у Краљеву П1 1080/16 од 10.01.2018. године, тако што је усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао тужену да јој на име отпремнине због одласка у пензију исплати износ од 394.748,96 динара, са законском затезном каматом почев од 01.02.2014. године па до исплате. Обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 74.654,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужила предлага да се ревизија одбије, трошкове је опредељено тражила.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије тужене.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене и обавља послове полицијског службеника у Одсеку за ... Полицијске управе за Косовску Митровицу – Координациона управа за Косово и Метохију. Решењем тужене ./ бр. ../13 од 31.12.2013. године, применом Уредбе о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, тужили је престао радни однос са назначеним даном. Тужила је имала боравиште на територији АП Косово и Метохија. Решењем Републичког фонда ПИО број ../14 од 03.03.2014. године тужили је утврђено право на посебну пензију од 01.04.2014. године који поступак је покренут на основу члана 5. Уредбе, а по захтеву тужиле од 27.02.2014. године. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђена је висина утужених потраживања тужиле.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио захтев за исплату отпремнине због одласка у пензију тужиле, са образложењем да је тужили поступак за остваривање права на посебну пензију покренут у складу са чланом 5. Уредбе, а не по одредбама Закона о полицији, због чега јој не припада право на отпремнину услед одласка у пензију.

Правилно је и по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиле за исплату отпремине због одласка у пензију, применом одредби Закона о полицији и Посебног колективног уговора за полицијске службенике.

Неосновано се у ревизији тужене указује да је материјално право погрешно примењено.

Чланом 141. Закона о полицији ("Службени гласник РС" 101/05), прописано је да полицијском службенику који оствари право на пензију припада отпремнина у висини плате без пореза и доприноса за плате примљене за последњих шест месеци. Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија („Службени гласник РС“ бр. 115/13 и 42/14), у члану 2. став 1. прописано је да запослени у Министарству унутрашњих послова чије је место рада на територији АП Косово и Метохија, а коме услед организационих промена престане радни однос у том Министарству 31.12.2013. године може остварити право на посебну пензију. Чланом 35. Посебног колективног уговора за полицијске службенике ("Службени гласник РС" бр. 18/11) важећем у спорном

периоду, прописано је да запослени има право на отпремнину при одласка у пензију у висини шест просечних плата примљених у последњих шест месеци, с тим што оно не може бити ниже од три просечне зараде у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа за послове статистике на дан исплате.

Тужили је 31.12.2013. године по решењу тужене престао радни однос са назначеним даном. Републички фонд за ПИО је донео решење 03.03.2014. године, којим је тужили утврђено право на посебну пензију почев од 01.04.2014. године, са назначеним месечним износом. Из чињенице да је поступак за остваривање права на посебну пензију покренут према члану 5. наведене Уредбе, а по захтеву тужиле од 27.02.2014. године и да тужили није признато право на пензију у складу са одредбама Закона о полицији, првостепени суд извлачи закључак да тужили не припада право на отпремнину због одласка у пензију у смислу члана 141. Закона о полицији, који правни став понавља и тужена у ревизији.

Међутим и по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда да из цитираних законских одредби и општих аката тужене не произилази, нити је прописано да тужила нема право на исплату отпремнине, због одласка у посебну пензију у складу са Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косова и Метохије. Назначеном Уредбом на посебан начин се регулишу услови за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косова и Метохије али се њом не искључује примена других одредби закона и Посебног колективног уговора за полицијске службенике. Самим тим тужила има право на исплату отпремнине услед одласка у посебну пензију јер овим законским одредбама и подзаконским актима није дерогирана примена одредби Закона о полицији којим се регулише право на исплату отпремнине због одласка у посебну пензију, односно примена Посебног колективног уговора за полицијске службенике. Другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и захтев тужиле за исплату отпремнине због одласка у посебну пензију усвојио у целини.

Стога се наводи тужене о погрешној примени материјалног права не могу прихватити као основани.

Из изложених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци под један.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под два.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић